

Kokkupuude Katoliku Kirikuga M. L.

Minu kokkupuude katoliku kirikuga põhines suuresti juhusel. Mu kodu oli küll kahtlemata kristlikke väärtusi järgiv, aga ühegi kirikuga seotud ei olnud, kuigi vanemad olid ristitud luteri kirikus. Sellest faktist kunagi ei räägitud, lihtsalt eeldan, et selles vanuses inimesed pidid olema ristitud.

Mu elus oli suur kriis ja pidin tegema keerulisi otsuseid. Aastal 1989 ei onud kuskilt võtta psühholoogilisi nõustajaid. Juhus viis mu kokku K. P. , kes soovitas rääkida vaimulikuga. Kuna ma otsisin aktiivselt väljapääsu olukorrast ja abi ja segadus oli väga suur, siis pöördusingi Rein Õunapuu poole. See oli pikk vestlus, millest ühte-teist mäletan siiani. Näiteks seda, et elus on alati erandlikke olukordi. Aga meeles tuleb pidada, et ei saa alati valida endale õigustust tegutseda erandkorras, sest kõigile kehtivad reeglid.

Hakkasin tasapisi kirikus käima, käisin katehheesis nii palju kui see mul võimalik oli. Rein Õunapuu ei võtnud kedagi kirikusse möödaminnes, ta tingimus oli, et inimene omandaks ikkagi teadmised oma usu kohta ja saaks aru, mida ta teeb. Katehhees oli muidugi hariv, kohati päris keeruline, aga alahinnata ei saa kindlasti ka otsest suhtlust koguduse liikmetega. Lävisin paljude katoliku kiriku juurde kogunenud noorte inimestega ja see mõjutas mind. Mul on hea meel, et paljud neist on mu head sõbrad siiani ja neil on minu südames soe koht, isegi kui me ei kohtu sageli. Täiesti suvalises järjekorras nimed, kes mulle sellest ajast meenuvad: Tarmo, Ülle, Toivo, Stella, Liina, Kait, Mihkel, Terje, Heli, Epp, Ants, Deivi, Tiina, Riina, Siiri, Janno, Eeva, Monika, Niilo, Annemari, Urmas, Erna, Anu, Urmas, Silvi, Peeter, Elvi, Tiina, Tiina, Väino, Lembi, Maarja, Toivo, Eha, Ene, Kristiina, Made, Meeli, Tiiu, Tiiu, Agatha, Elisabeth... Eraldi tahan nimetada Poola kogudusest Juzefat, Antoninat ja teisi. Nad olid tõesti suure hingega armsad inimesed.

Minu ees avanes maailm, mida ma seni ei tundnud, aga mis mulle meeldis ja sobis. Hästi palju sai loetud Kiriku Elusid ja nende ilmumist sai oodatud. Varem ilmunud numbrid olid samuti hinnatud lugemisvara.

Ma mäletan seda aega nagu ühe avardava mõõtme lisandumist ellu.

Ristimine toimus 1989 aasta lõpus, nõnda siis olen praeguseks olnud 30 aastat katoliiklane, mis on pool mu elust.

1991 aasta lõpust kuni 1994 aastani elasin kogudusemajas imeväikeses toas. Olin õnnelik, et mul see võimalus oli. Mul oli siis väike tütar Anna, sündinud 1991 aasta novembris. Lapse kõrvalt oli mulle jõukohane pidada nõ majapidaja ametit, teha preestrile süüa, hoida kogudusemaja ukseid lahti, vahel kirikut koristada, külalisi toita jne. See oli üldse päris pöörane aeg, saabunud oli taasiseseisvumine, peatselt tuli rahareform ja majandamine ei olnud kellelgi üldse lihtne. Mul oli küll omaette tuba korterist, aga tegelikult olid need avalikud ruumid ja tihti toimus koguduse ruumides rõõmus seltsielu hiliste tundideni. Mul oli üks suur pott ja kui ma süüa tegin, siis tegin alati selle potitäie. Toit oli lihtne, Väino Niitvägi oli preester ja tema armastas lihtsat toitu. Hommikuks puder, lõunaks ühepajatoit või supp, eriti armastatud oli hapukapsasalat jõhvikate ja küüslauguga. Kirikusse hakkas saabuma humanitaarabi ja kuna ma teadsin, et paljudel koguduse liikmetel, eriti tudengitel

ja suurtel peredel, ei ole kodus erilist küllust, siis arvestasin alati sellega, et peale missat oleks midagi pakkuda kõigile, kes sisse astusid. See oli norm, teisiti ei oleks saanud.

Noored naised, kes sel ajal kiriku juures tegutsesid, asutasid peagi Eesti esimese Caritase. Olime sellest organisatsioonist katolku kirikus kuulnud ja arvasime, et see väljendab meie tegevust kõige paremini. Eesmärk oligi karitatiivne, püüdsime aidata neid, kes olid viletsas seisukorras. Caritases olid tegevad K. P. , M. V. , A. S. ja veel teisigi. Hakkasime koostööd tegema naistekliinikuga, sotsiaalabi osakonnaga, perearstidega. Sihtgrupiks võtsime emad-lapsed ja pered. Esialgu oli abi majanduslik. Meile saabusid Saksamaalt jesuiit Christoph Wrembeki kaudu toidupakid, mis olid tõesti suured ja hästi kokku pandud. Nende laialijagamine oli suur töö ja seda tegi tegelikult terve kogudus. Igaüks teadis kedagi, kellel oli abi vaja. Muidugi oli sel viisil pakkide jagamises suur hulk naiivsust, aga seda me siis ei teadnud. Sotsiaaltööd veel ei õpetatud ja kõik oli puhas praktika, kantud soovist aidata. Aja jooksul sai Caritasest MTÜ Ühendus Abi ja Caritase nime hakkas kandma Lagle Pareki poolt Tallinnas asutatud ja kiriku poolt heakskiidetud organisatsioon.

Juhtus ka palju naljakaid lugusid. Kord tõi Norra abiorganisatsioon kirikusse koorma jahu. Olime külalislahked ja pakkusime külaistele kohvi. Sel ajal müüdi rohelisi kohviube ja legend rääkis, et ubadele tuleb röstimise ajal pisut soola lisada, saab eriti hea kohvi. Nii ma siis tegin. Külalised olid kohvi üle rõõmsad, aga miskipärast jätsid üle poole tassist alles. Kui nad olid ära läinud ja me ise kohvi maitsesime, saime aru, milles asi. Kohv oli jahvatatud viimastest ubadest purgi põhjast ja mitme röstimise ajal lisatud suured soolaterad olid kenasti põhja kogunenud. Norrakad võisid meie kohvijoomise kombeid tõesti veidraks pidada. Suhkru asemel sool.

1992 aastal toimusid Valgemetsa pioneerilaagris esimesed vaimulikud harjutused või õigemini oli see nende eelkäija. Kohale tuli väga palju inimesi nii Tartu kui Tallinna kogudusest. Uudishimu vaimsete teemade järgi oli suur. Juhendas jesuiit P.Wrembek, kes siis esimesi kordi Eestis käis.

Just enne seda oli rahareform. Minul polnud võimalust raha vahetada, oleksin pidanud minema selleks Kehrasse. Minu esimesed Eesti kroonid kinkis mulle kiriku juures T. N. , kellele ilmselt ei mahtunud pähe, et on keegi, kellel pole veel Eesti kroone. Ma ei mäleta summat, aga see ei olnud tolelaegses mõttes väga väike summa.

1993 olid vaimulikud harjutused Lapaninal, samuti suure osavõtjaskonnaga, sealt edasi Pühajärvel. Edasised harjutused polnud enam massiüritused, toimunud Tuurul Läänemaal, alguses vanas karjamõisas ja hiljem Altmõisa külalistemajas. 2020. aastal toimuvad nad järjepideva üritusena 29. korda. See on kahtlemata saavutus ja alguse saanud Tartu kiriku juurest.

Mingis mõttes määras kiriku juures elatud aeg minu jaoks edasise elu suunad. Olen tegelenud või seotud olnud teemadega, milleks sealt tõuke sain. Johannes Esto Ühing andis üle kahekümne aasta välja raamatuid, mis seotud vaimulike ja religioossete teemadega (U. T.) Ema ja lapse varjupaiga asutamise ja naiste varjupaiga pidamine on olnud mulle samuti oluline tegevus. Läksin õppima sotsiaaltööd, mille lõpetasin. Praegu toimetan Altmõisa

külaistemajas kokana ja olen andnud tegevjuhtimise üle A. , kes teeb seda noorusliku energia ja rõõmuga. Niimoodi saab minu ring täis.